

Kamp, som har været ført gennem alt for mange Aar, kunde høre op, fordi den truede vort Folkeliv i Bund og Grund. Men, tilføjede jeg, med den utilfredsstillende Ordning, der er foreslaaet, ville vi ikke naa dette Maal. Hvis vi vedtage den i Dag, begynder Kampen i Morgen, og har man hidtil ment, at Kampen var slem nok, ville vi faa at vide, at Kampen da vil blive Tusinde Gange bitrere. Hvad jeg den Gang udtalte, synes nu at skulle gaa i Opfyldelse. Vi staa overfor en Kamp om Forsvarssagen. Men jeg har i decideret Modsætning til det ærede Medlem, der sidst talte, den Overbevisning, at havde man den Gang fortsat Kampen — de 10 af de 12 Love vare jo vedtagne, om end hvilende, kun Befæstningsloven og Hærloven vare tilbage —, saa at Kampen var kommen til at staa rent og skært paa Københavns Befæstning, vilde det være gaaet fremad med Forsvarets gode Ordning, og jeg er vis paa, at denne Sags Sandhed en Gang vil sejre — jeg vil kun ønske, at det ikke maa blive for silde.

Vi fik imidlertid et radikalt Ministerium. Det første, den højtærede Konseilspræsident gjorde, da han debiterede her, var at bebude Opløsning, han udtalte, at Ministeriet er til enhver Tid rede til at indanke sin Sag for Vælgerne, der for ham stod som den højeste politiske Domstol. Det forekommer mig, at dette Trompetstød om Opløsning var fuldkommen overflødig. Det saa ud som en Trusel, og man skal ikke begynde med Trusler. Vi ere en politisk Forsamling, og man skal jo drive Politik her, men vi kunne vist alle erkende, at her kan til Tider drives andet end Politik, og Afstemningen forleden om Storstrømsbroen er jo i frisk Erindring. Ikke desto mindre er der et politisk Instinkt, som let vækkes. Det er en taktisk Regel i Politik som i Krig, at det, Modstanderne ville, skal man aldrig gøre. Nu havde jo den højtærede Konseilspræsident aabenbart sagt, hvad han vilde. Han vilde, at vi ved et Mistillidsvotum eller Vedtagelsen af en Dagsorden skulde give ham Lejlighed til at bruge sin Opløsningsret, men hverken dette Ting eller det andet Ting har foretaget en eneste Handling, som kunde foranledige det Valghalløj, som

den højtærede Konseilspræsident og hans Regering have sat i Scene.

Vender jeg mig saa til Regeringens Udtalelser om Forsvarssagen, har jo den højtærede Finansminister allerede ved Finanslovens Fremlæggelse udtalt, at Lov er Lov, og Loven skal overholdes. Den højtærede Konseilspræsident gentog det samme paa en anden Maade, idet han udtalte: Loven maa ikke brydes. Han henviste til den finansielle Misère, hvorunder vi leve, der gjorde Sparsommelighed nødvendig — noget, vi alle erkende —, han henviste endvidere til, at han ikke havde Tid og Lejlighed til at sætte sig ind i alle de forskellige Love, han kunde kun sige, at han vilde foretage en Undersøgelse, og hvad der løvligt kunde bespares, skulde bespares. Det er ogsaa fuldstændig rigtigt, thi vi vide, hvordan det gik ved Behandlingen i Fjor. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte, at naar vi blot bleve enige om Befæstningsloven, kom det andet af sig selv, men vi bleve aldrig enige om Befæstningsloven, og det andet blev aldrig forhandlet. Men saa kom den højtærede Konseilspræsident med en Udtalelse af overordentlig stor Betydning: „Det nuværende Ministerium vil ikke gaa til nye Skattepaalæg for at gennemføre Militærlovene hurtigt“. Deri laa dog aabenbart, at det var Ministeriets Hensigt at gennemføre Lovene. At Ministeriet ikke vilde gennemføre dem hurtigt, er en helt anden Side af Sagen.

Jeg er derfor af den Overbevisning, at Ministeriet ikke har givet en eneste Antydning i Retning af, at det vilde foretage en Opløsning for, hvis det fik Flertal, at forandre Militærlovene. Da Finansloven kom fra Folketinget op i Landstinget, udtalte Finansministeren to Gange, at naar man bebrejdede Ministeriet det Omslag, der var foregaaet mellem første og tredje Behandling, var det med Urette; man havde kunnet faa alt at vide, naar man blot havde spurgt, men der var ingen, der spurgte om Ministeriets Hensigt ved første Behandling. Dette er nu kun rigtigt til en vis Grad. Et saadant Spørgsmaal blev ikke direkte rettet til Ministeriet, men Udtalelser faldt saaledes, at det var Ministeriets Pligt at svare. Da jeg fik Ordet — det var den